

Hjemveen; men disse to Ting synes jeg ikke kommer i Modstrid med hinanden, det er almindelig bekendt, at Hjemveen først viser sig i det Øjeblik, man kommer bort fra Hjemmet. — Naar jeg har taget Ordet, skyldes det det almindelige Angreb, det ærede Medlem Hr. Chr. Hansen i sit sidste Foredrag rettede paa Militærlægerne. Gennem 4 Aars daglig Tjeneste har jeg lært Militærlægevæsenet at kende, og jeg maa protestere imod en saa almindelig Paa stand som den, det ærede Medlem her rettede mod Militærlægevæsenet. Jeg skal yderligere sige, at Lægens Indberetninger til de andre militære Befalingsmænd altid, hvor jeg har kunnet konstateret det, er blevet taget til Følge, og jeg ved, at det er den almindelige Regel.

L. D. Rasmussen: Den højtærede Minister dvælede ved vedkommende Soldats Ønske om at maatte komme med sine Kammerater til Sønderjylland. Jeg maa hertil sige, at en Soldats Ønske i det Øjeblik, han staar overfor sin Læge, der konstaterer en ret haard Sygdom, maa intet betyde; thi Militærvæsenet har fra det Øjeblik, den unge Mand kommer i Tjenesten, det absolutte Ansvar for dette unge Menneskes Liv og Førlighed. Som Følge heraf forekommer det mig ganske forkasteligt, at vedkommendes Befalingsmænd efterkom et saadant Ønske, naar Lægen vidste, at dets Oplydelse kunde rumme Fare for den paagældende Soldat. Jeg ved fra den Gang, jeg selv var Soldat, at da vi blev permitteret, var det sidste Spørgsmaal, der blev stillet os: Er nogen syg, saa trød frem. Dette Spørgsmaal stilles i den rigtige Følelse, at Militærvæsenet har Ansvar for dem, der skal permitteres, og er nogle af dem syge, skal de helbredes, før de sendes hjem. Derfor mener jeg, at naar en Læge ser, at en Soldat er saa syg, at han trænger til mindst et Par Maaneders Hospitalsophold, saa kan det ikke være rigtigt af hans Befalingsmænd at imødekomme et Ønske fra den paagældende Soldat, naar dette gaar i anden Retning.

Forsvarsministeren (Klaus Berntsen): Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen har nu givet en Fremstilling af, hvor upaalidelige saadanne Indberetninger er (*L. Rasmussen:* Kan være!), naar de afæskes vedkommende Befalingsmænd eller Officerer. Det forekommer mig, at det er en noget let-sindig Maade at affærdige den Sag paa. Her er ikke ført Spor af Bevis for, at ved-

kommende Soldat i nogen Maade har lidt Overlast fra vedkommende Officerers Side. Nu anklager man Lægen for, at han har været, man kan ikke sige for haard, men snarere for blød og godmodig, fordi han gav efter for Mandens Ønske om at følge sine Kammerater til Sønderjylland. Da der har været en Sergent til Stede, har jeg, for at faa Rede paa, hvad der passerede den Dag, Jørgensen blev undersøgt af Læge Osier, faaet en Erklæring fra denne; vedkommende Underofficer, Stabssergent A. Olsen ved 22de Bataillons 2det Kompagni, skriver: Foranlediget ved en Artikel i „Social-Demokraten“ angaaende den urigtige Fremstilling af Lægens Forhold overfor de 5 menige, der blev undersøgt i Vagtlokalet, har jeg i Overensstemmelse med Sandheden uopfordret afgivet følgende Erklæring til Chefen for 1ste Bataillon i Sønderborg, Oberstløjtnant P. Chr. Petersen, angaaende den Mand af 18de Bataillon, der nu er død paa Sygehuset i København:

1) Lægen sagde til Manden, at han skulde indlægges paa Sygehuset.

2) Paa Mandens Spørgsmaal om Sygehusopholdets Varighed, svarede han: Sikkert hele Deres Tjenestetid i Sønderjylland.

3) Manden ønskede at komme med til Sønderjylland samme Dag.

4) Manden fik Oplysning om, at han skulde melde sig paa Sygehuset, saa snart han kom derned.

5) Lægen gav Manden Betænkningstid, vil Undersøgelsen af de øvrige menige var tilendebragt.

6) Manden svarede efter denne Betænkningstid: Jeg vil helst med derned allerede i Dag.

7) Jeg mener, at Lægen gav Manden Ordre til at melde sig til Lægen, saa snart han kom derned.

Da jeg ikke kan huske Lægens Navn og Bopæl, har jeg ladet Skrivelsen afgaa til 2den Bataillon og bedt den sende den videre.

Man ser altsaa, at Oversergentens Erklæring er i Overensstemmelse med den Indberetning, Lægen har givet. Hvorvidt Lægen har givet Soldaten en Sygeseddel med, ved jeg ikke, men det skal jeg lade undersøge. Det er muligt, at vedkommende Læge i den Henseende har gjort en Fejl; da han vidste, at Manden var syg og dog lod ham rejse derned, burde han have givet ham en Sygeseddel med til Lægen i Aabenraa. Men det kan ikke siges, at Lægen har faret haardt frem imod vedkommende, og det kan ikke siges med nogen Grad af Sandhed, at nogen